

klasse i Henhold til Jærnbaneloven af 1898. Det er visse Malere, Tapetsere, Smede og andre almindelige Haandværkere. I hvorvel jeg altsaa ikke har opfordret disse Arbejdere til at indmelde sig i nogle Fagforening, er der en Oplysning, som dog vistnok vil være nødvendig for det ærede Medlem, som har fremdraget denne Sag, nemlig den, at der inden for Statsbanerne med Statsbanedirektionens fulde Billigelse findes Arbejderorganisationer, som kun optage Arbejdere under Statsbanerne, saaledes altsaa at Statsbanerne forhandle med disse Organisationers Bestyrelse og omvendt, hvor der er Tale om Forhold vedrørende Arbejdet paa Værkstederne; fremdeles, at for saa vidt Grupper af disse Arbejdere ikke have saadanne Organisationer, vælge de en Tillidsmand, med hvem Statsbanerne forhandle om disse Forhold. Selv om jeg altsaa havde talt om, at disse Statsbanearbejdere skulde indmelde sig i disse Organisationer, hvad jeg ikke har, vilde det ikke kunne gælde i al Almindelighed, og dersom jeg havde opfordret dem til at indtræde i Arbejderorganisationer i Almindelighed, hvad jeg altsaa endnu mindre har, vilde det jo i og for sig ikke være i Strid hverken med den her af Næringslovudvalget enstemmigt i Aar fremsatte Udtalelse i Betænkningen om disse Forhold eller med den ovenomtalte Lov, som det høje Ting har vedtaget for nylig.

Dette har jeg altsaa ment at burde oplyse, at jeg ikke i denne Sag har udtalt det, som man har ment, at jeg havde udtalt. Og fremdeles, at hvis jeg havde udtalt det, vilde det ærede Medlem alligevel ikke være berettiget til at rette nogen Bebrejdelse mod mig. Hvad dette sidste angaar, burde jeg i det hele taget være fritagen for, at man skulde tro, at der hos mig var nogen som helst Sympati for socialdemokratiske Sammenslutninger som saadanne. Jeg har da ogsaa i den ovenangivne Replik ret skarpt kritiseret de socialdemokratiske Fagforeninger, Sp. 4514. Den hele Forhandling var jo rettet mod et af Socialdemokraterne stillet Forslag, og mit Indlæg bevirkede ogsaa, at vedkommende Forslagsstiller fandt sig foranlediget til at tage sit Forslag tilbage. Men naar man som jeg i 18 Aar har staaet med skarp Front mod Socialdemokratiet — og jeg vil formodentlig om lidt komme i det Tilfælde paa ny at gøre det igen — paa samme Tid som jeg, det indrømmer jeg, i øvrigt ikke bestrider eller modarbejder Arbejdernes Foreningsret, som efterlignes saa godt af Arbejdsgiverne og alle andre, hvil-

ket det ærede Medlem selv lagde Vægt paa — naar man i Tale, Skrift og Handling har staaet paa den modsatte Side, naar man to Gange med Held har stillet sig mod en Socialdemokrat i en Valgkamp, bør man ikke kunne gøres til Genstand for nogen Mistanke i den Retning, og jeg tror heller ikke, jeg bliver det. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem, som har udtalt sig i Gaar, efter at have undersøgt Sagen og efter at være kommen til den Erkendelse, at han ikke har haft Grund til at udtale sig, som han har gjort, vil være den første til at indrømme, at han i den Henseende har taget fejl. Dette kunde jeg ønske at udtale, for at der ikke i den Henseende skulde hos noget af det høje Tings Medlemmer være nogen Misforstaaelse. Jeg staaer der, hvor jeg altid har staaet, og jeg vil ikke nogen Sinde komme til at staa paa noget andet Sted.

J. P. Jørgensen: Jeg skal ikke ret længe lægge Beslag paa det høje Tings Opmærksomhed. Jeg har saa meget lettere ved at fatte mig i Korthed som det, jeg kunde ønske at sige fra et agrarisk Synspunkt, ved denne Lejlighed er sagt af det ærede 6te Medlem for 6te Kreds (Ahlefeldt) og det ærede 1ste Medlem for 10de Kreds (Frijs) saa fyldigt og godt, at jeg ikke vil kunne sige det bedre. I Gaar, da Ordførerne havde Ordet, saa man, hvorledes de bevægede sig i de gamle Baner med Tal og gensidige Beskyldninger for Mangel paa Imødekommen. Men det, jeg mener, der først og fremmest trænger til at siges ved en Lejlighed som denne, hvor vi staa over for den bedrøvelige Omstændighed, at den store Skattereform, som Landbefolkningen har ventet paa i saa mange Aar, staaer i Begreb med at strandes, det, der skulde siges ved denne Lejlighed, er: Hvorledes komme vi ud af den Udørk, hvori vi saa længe have vandret? Et saadant Ord lød der ikke fra nogen af Ordførerne, men det var netop det Ord, der lød fra de to ærede Medlemmer, som jeg nævnte før. Det er et Ord, som jeg er sikker paa, ikke alene vil sætte dybe Mærker ude omkring i Befolkningen, men ogsaa et Ord, som sætter sine Mærker nede i det andet Ting. Jeg skulde kende mine Standsfæller i Venstre daarligt, naar jeg ikke skulde vide, at der ikke er noget, de ønske hellere end at komme ud af Uføret og ind i parlamentariske Forhold, saa at vi virkelig kunne komme til Lovgivningsresultater til Gavn for Landbruget. Det vilde være ganske unaturligt andet. Men jeg vil sige, at naar